

NATUURSUBDOELTYPE

Afgetimmerd in de koestal ligt mijn studeerkamer vol met nostalgie uit de jaren vijftig. Er staat een goed werkende grammofoonoutfit voor 78-toerenplaten. In feite om één 78-toerenplaat te draaien: de prijswinnende plaat 'Since my best girl turned me down' van de Down Town Jazz Band. Leiderpianist Roefie Hueting imiteerde met deze plaat eigenlijk de zeer oude versie van Leon Bismarck Beiderbecke. Ik draai deze plaat regelmatig, niet alleen om de goede muziek maar ook om het originele idee achter de econoom Hueting: hij probeerde natuur in geld uit te drukken. Wat kost het om een tweehonderd jaar oude lindeboom adequaat te vervangen?

Natuur, wat dat dan ook is, bekoort ons zeer. Maar mooier dan de natuur is praten en denken over natuur, discussiëren over natuur, rapporten maken voor, over of na de natuur, geweldige stapels, bergen nota's en ga zo maar door. Nee, onze overheid zit niet stil.

Soms schrijven verontruste burgers of milieuorganisaties er iets tegenin. In een vlaag van opruiwoede stuit ik op de stuiptrekkingen van het geweten. 'Streekplan op de helling' en 'Moet dit zo doorgaan?' ooit gemaakt om wat natuur te redden. Tussen beide rapporten is een verbleekte foto van pake geraakt waarop hij twee bovenlander paarden voor de ploeg ment in Siegerswoude, zo omstreeks 1920.

Gelukkig wordt er nog steeds over natuur gepraat en wordt vooral de naamgeving aangescherpt. In andere landen heeft het woord nomenclatuur misschien een negatieve lading. Niet echter in Nederland. Bij ons kan continu over het begrip natuur gepraat worden omdat de term steeds nauwkeuriger gedefinieerd wordt. Steeds de zelfde oude Chateau migraine in nieuwe zakken (Matth.9 vers 17). Het spreekt vanzelf dat het allemaal hoog en droog van achter het bureau bedisseld wordt, want buiten kan het soms raar weer zijn. Toch gebeurt er wel eens wat meer dan nieuwe synoniemen bedenken.

Bij het Staatsbosbeheer zijn twee volwassen beamtben twee jaar lang bezig geweest om te becijferen *wat de natuur ons mag kosten*. Dat is wat anders dan Roefie Hueting destijds deed. *Wat de natuur waard is of wat de natuur mag kosten* dat zijn twee verschillende dingen. Maar ja, wij leven in een tijd waarin kritisch op allerlei uitgaven gelet wordt, gelet *moet* worden.

Ik heb in *Noorderbreedte* ooit de term 'natuurdoeltypen' laten vallen, maar U begrijpt wel dat we daar niet mee uit de voeten kunnen als het om de becijfering van de kosten van de natuur gaat. Nee daar hebben we een subtieler systeem voor nodig: *natuursubdoeltypen*.

Het systeem gaat het volgend jaar in. Nu denkt U natuurlijk een orchideeënrijke weide van Uw natuurterrein te maken. U heeft Uw declaratie al klaar liggen. Nee, zo gaat het niet. De *oupsusturing* voor de *normkostenrekenbladen* van Staatsbosbeheer is nog geheim en de normkosten per natuursubdoeltype worden door de overheid via de kadastrale nummers toeberekend. En wij maar denken dat het over planten en dieren gaat. Deze dreigende taal zal de geldverslindende natuur wel een toontje lager laten zingen.

Er is nog een complicatie (vroeger: addertje onder het gras, vrijwel verdwenen natuursubdoeltype). Er lopen namelijk soms ook recreatiesubdoeltypen door de natuursubdoeltypen heen. Het is nog niet duidelijk of de natuurbeheerders gauw de paden om moeten spitten en of dat ze daar in de toekomst juist het grote geld voor maken.

Ik draai voor de zoveelste keer het 78-toerenplaatje met zijn goede collectieven. Het is nog steeds het beluisteren waard, maar het krast wat. Ach wat geeft het, we hebben de natuur ook grijs gegraaid. —